

ZODAT WE HET NIET VERGETEN

Caroline Darian bij Boekerij:

*Ik zal hem nooit meer papa noemen
Zodat we het niet vergeten*

Caroline Darian

ZODAT WE HET NIET VERGETEN

De dochter van Gisèle Pelicot over de rechtszaak
die Frankrijk en de wereld op zijn kop zette

Vertaald uit het Frans
door Hi-en Montijn

ISBN 978-90-492-0834-9

ISBN 978-94-023-2731-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6954-4 (audio)

NUR 402

Oorspronkelijke titel: *Pour que l'on se souvienn*

Oorspronkelijke uitgever: Éditions JC Lattès

Vertaling: Hi-en Montijn

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Laura Stevens

Zetwerk: Elgraphic

© 2025 Éditions JC Lattès

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Opdat de schaamte definitief van kant wisselt.
Voor mijn zoon, mijn neven en mijn nichten.*

Ik dacht dat ik voorbereid was op het proces van Dominique Pelicot.

Ik was erop voorbereid om hem te zien, de man met wie ik geen contact meer had gehad sinds die vrijdag 10 juli in het huis van mijn ouders te Mazan; het huis dat gekoesterd werd door de verrukkelijke zon van een heerlijke zomerdag. Ik was erop voorbereid om naar hem te luisteren, naar hem te kijken en om hem te getuigen van mijn haat, mijn verdriet en mijn immense ontsteltenis.

Ooit was ik zijn dochter en nu was ik dat niet meer.

Ik noemde hem geen papa meer. Ik wist niet meer wie hij was, wie mij had opgevoed in deze zwarte poel van gruwelen en leugens.

Ik had me voorbereid samen met mijn broers en schoonzus Céline, die zich net als ik naast onze moeder, Gisèle, burgerlijke partij hadden gesteld: bijge-

staan door onze twee advocaten zouden we gezamenlijk sterk en eensgezind het hoofd bieden aan de rechtbank, aan de medegedaagden en de negenenveertig advocaten van de verdediging. Aan de man die een vreemde voor me was geworden.

Ik was voorbereid op het geweld dat we te horen zouden krijgen, dat we te zien zouden krijgen, op de onstuitbare gewelddadigheid van het justitiële raderwerk, op het theatergebeuren van een historisch proces met de nodige poppenkast, op felheid en stuitende excuses, op schaamteloos verweer, op vragen die getuigden van minachting en onbeschaamdheid gesteld door mannen en vrouwen die niet in staat waren het woord verkrachting uit te spreken. Op dat eindeloze toneelstuk waar het merendeel van de belanghebbenden zich zou omhullen met, en zwelgen in een soort lamlendige hypocrisie en lafheid. Ik was voorbereid om, ondanks mezelf, een waar feest van schijnheiligheid bij te wonen.

Ik had vier jaar om me voor te bereiden op dit proces sinds ik, tijdens het tweeënhalf jaar durende vooronderzoek, de omvang en aard had ontdekt van de misdaden van Dominique en degenen die met hem mijn moeder meer dan tweehonderd keer hebben verkracht.

Vier jaar om me in die rechtszaal de afwezigheid

voor te stellen van meer dan twintig individuen die geïdentificeerd noch achterhaald zijn, en die met hun leven kunnen doorgaan zonder ooit verontrust te worden.

Ik kende tot in de kleinste details het dossier dat bestond uit driehonderdtachtig bladzijden: de beschikking van inbeschuldigingstelling, de serie aanhoudingen van tien personen per keer in de loop van meer dan een jaar, de onverteerbare inhoud van de ondervragingen van de vermoedelijke verkrachters, de verschillende door Dominique geleverde versies betreffende Gisèle, zijn echtgenote, en meerdere keren met betrekking tot mijzelf, plus alle psychologische en psychiatrische rapporten.

Ik had het merendeel van de foto's, afkomstig uit de walgelijke video's waarop de door mijn moeder ondergane verkrachtingen en vergripen te zien zijn, bekeken. Ik had een volmaakt beeld van zijn modus operandi, van de herhaalde afschuwelijke handelingen en van de plekken waar deze begaan waren, waarvan sommige in mijn huis.

Ik kende ook de twee foto's waarop ik te zien ben, in foetushouding liggend op mijn linkerzij, net zoals mijn moeder op de ontelbare schermafbeeldingen, buiten bewustzijn, het dekbed opzijgeschoven zodat uitdrukkelijk mijn achterwerk wordt getoond in een

beige onderbroek die niet van mij was en die toch hetzelfde was op beide, op twee verschillende tijdstippen en plaatsen genomen opnames. Die opnames werden teruggevonden in de computer van Dominique en ik situeer ze tussen 2016 en 2019. Ik had de fotomontages gezien waarop ik word voorgesteld als ‘de dochter van die slet’ en het dossier met de titel ‘Mijn dochter in haar blootje’, dat hij geprobeerd had in zijn geheel te wissen.

Ik verwachtte antwoorden en de waarheid, niets dan de waarheid, voor zowel mijn moeder als voor mij. Ik had me ingesteld om deze waarheid, die hij me verschuldigd was, hoe dan ook te achterhalen. Zelfs als ik daarvoor met de hoogste prijs, mijn mentale overleving, zou moeten betalen.

Maar in werkelijkheid was ik niet klaar.

Niet klaar voor het proces. Voor het verloop ervan. Voor alle voorgeschotelde onwaarheden, voor de leugens die die man en zijn vijftig medeaangeklaagden keer op keer opdisten. Niet klaar voor de werkelijkheid van een proces dat in sneltreinvaart werd gevoerd, voor het gevoel aan mijn lot te zijn overgelaten en helemaal alleen te zijn, niet klaar voor deze ouder die me weerloos had achtergelaten, machteloos, met alleen mijn eigen verdriet, mijn vragen, voor deze ou-

der die niet in staat was te erkennen en te verwoorden wat hij me had aangedaan en zelfs niet kon uitleggen wat zijn drijfveren waren geweest.

Vier jaar lang had ik slapeloze nachten gehad, ver-teerd door twijfel en woede, wrok en onbegrip. Maar ook geleid door en vervuld van de strijd die ik was aangegaan om de verborgen, niet onderkende kant van chemische onderwerping aan de kaak te stellen. Deze vier maanden van het proces hebben me kennis laten maken met de onderwereld van de menselijke ziel en sindsdien bevind ik me in een staat van complete ontredde-ning. Ik heb moeten aanzien hoe hij dag in dag uit loog, zich rechtvaardigde, dingen deels toegaf zonder ooit echt de volledige waarheid te ver-tellen, durfde te beweren dat hij een goede vader en een goede echtgenoot was geweest, een goede schoon-vader voor Aurore, Céline en Pierre, en een goede grootvader voor zijn kleinkinderen.

Het was de wens van mijn moeder, mijn broers en mij dat het een openbaar proces zou worden, het re-sultaat van een lange weg die Gisèle, gesteund door haar kinderen, in de afgelopen vier jaar heeft afge-legd. Dat deden we met de gedachte dat er iets zou veranderen als de verregaande wreedheid van deze verachtelijke daden hoor- en zichtbaar was, als de gevolgen die chemische onderwerping nalaat luid en

duidelijk werden genoemd. Dat mijn strijd die ik bijna drie jaar geleden was begonnen beter begrepen en voortgezet zou worden, dat de slachtoffers niet langer bang hoefden te zijn om te praten, zich niet langer ongezien en alleen tegenover het onzegbare, het onaanvaardbare zouden voelen, en dat er beter geluisterd zou worden naar onze inspanningen en onze inzet om seksueel geweld en verkrachting te brandmerken.

Had ik zo'n weerklank op nationaal en op internationaal niveau kunnen verwachten? Dat zich voor de deuren van de rechtbank van Avignon dagelijks zo'n menigte zou verdringen om de openbare zittingen bij te wonen en mijn moeder zoveel bijval te tonen? Dat alle instellingen in Frankrijk die zich inzetten voor vrouwen zich zouden mobiliseren, dat fora van feministen, sociologen, journalisten onvermoeibaar de verkrachtingen van Mazan aan de kaak zouden stellen en tot in het kleinste detail de cultuur van het patriarchaat, de cultuur van het zwijgen en het onderwerp seksueel consent onder de loep zouden nemen? Nee, niets had dat kunnen voorspellen.

Ik heb me laten vertellen dat we blijk gaven van moed, van kracht terwijl het voor mij meer ging om onbaatzuchtigheid, om een onbedwingbare wil tot onverzettelijkheid en om een krachtig symbool dat zou inspireren tot protest en verzet.

Ik heb me laten vertellen dat wij hebben gewonnen, maar wat hebben we eigenlijk verworven? Wat zullen we overhouden van deze periode uit ons leven?

Ik heb me laten vertellen dat we gehoord zijn, begrepen zijn, dat de wet, het recht zelfs, ging veranderen, maar wat is er tot nu toe aanwijsbaar veranderd?

Ik heb me laten vertellen dat de waarheid vorderingen maakte, dat de medeaangeklaagden en Dominique Pelicot onverstaanbaar waren, dat hun verdediging niet hield, dat hun rechtvaardiging dat de verkrachting ongewild, onbedoeld, bij vergissing, door nalatigheid of per ongeluk was gepleegd, van tafel was geveegd. Maar is voor alle bijkomende slachtoffers van dit proces de waarheid aan het licht gekomen? En welke zekerheden houdt men daaraan over?

Na de eerste paar weken aan het begin van het proces waarin ik had moeten toezien hoe Dominique comfortabel, bijna als de tweede president van dit gerechtshof op zijn troon zat die de zaal domineerde, alsof hij een voorkeursbehandeling had verdiend, waarin ik had moeten horen hoe hij schaamteloos vasthield aan zijn hersenspinsels en systematisch het onderwerp dat mij betrof ontkende maar tot vijfmaal toe een andere versie aandroeg – nee, het was niet ik maar mijn moeder Gisèle op de foto; ja, ik was het, maar hij had die foto's niet genomen; hij had de fo-

to's genomen, maar hij had niets gedaan – na die paar weken was ik volslagen geradbraakt en geestelijk volledig uitgeput.

Ik zal nooit de zelfverzekerdheid en hardnekkigheid vergeten waarmee Dominique en de andere aangeklaagden, in die vier maanden dat het proces-Mazan oftewel het proces-Pelicot en de verkrachtingen van Mazan plaatsvond, de schijn ophielden en onophoudelijk de ernst van hun daden relativeerden en bagatelliseerden. Ik zal nooit het boosaardige genoeg vergeten waarmee ze probeerden ons uit te lokken en belachelijk te maken. Of de arrogantie waarmee sommigen die onder rechterlijk toezicht vrijgelaten waren ons voor de ingang van de rechtbank van Avignon intimideerden en beledigden. Maar ik zal ook zeker niet de mannen vergeten die niet zijn opgespoord en die nooit berecht zullen worden. En nooit, nooit zal ik die andere, vermoedelijke slachtoffers vergeten die Dominique heeft aangevallen en misschien nog erger, in de jaren 1990-2000, de jaren vóór de zaak-Mazan.

De gedachte aan de gerechtelijke obstakels, aan het onrecht, aan de eventuele vergetelheid, de gedachte aan de vanzelfsprekendheid waarmee de advocaat-generaal tijdens haar requisitoir te kennen gaf dat dit proces 'slechts één steen kon zijn van een gebouw

waar anderen verder aan zullen bouwen', gaf de onweerstaanbare aanzet om weer te schrijven.

Dit is het verhaal.

Het is het verhaal van een man die waarschijnlijk een groot deel van zijn leven als serieverkrachter te werk is gegaan, en daarbij hoofdzakelijk gebruikmaakte van chemische onderwerping om zijn misdadige doeleinden te bereiken. Een soort heel eigen handtekening, een kenmerk dat heel specifiek aan hem zou zijn toegeschreven.

Het is het verhaal van een systeem waarvan de zwakke plekken het Dominique mogelijk maakten aan justitie te ontsnappen, alle geïnstalleerde radars te slim af te zijn en meerdere decennia lang ongestraft zijn gang te kunnen gaan.

Het is het verhaal van een voltallig gezin waarvan het fundament een grote leugen en hoogverraad was, van twee broers en een zus wier levens vernietigd zijn en die het gevoel hebben opzijgezet te worden door de voornaamste belanghebbende partijen en door justitie zelf.

Het is ook mijn verhaal: van de dochter oog in oog met een van de grootste seksuele roofdieren, het verhaal van degene die zijn dochter was, die zonder het te weten gemanipuleerd, bedrogen en gedrogeerd werd, hoogstwaarschijnlijk om door hem misbruikt

te worden, de dochter die niet als slachtoffer wordt erkend, die zich tevreden moet stellen met aannames en zinloze uitspraken, zonder enige kans op genoegdoening, de dochter die ondanks alles moet proberen in een algehele onverschilligheid in haar eentje de strijd aan te gaan, teneinde erin te slagen deze tragedie achter zich te laten in de hoop op een normaal leven waarin ze niet voortdurend ingehaald zal worden door dit trauma.

Want al meer dan vier jaar bevind ik me in een zwart gat. Hoe gaan de komende jaren verlopen? Hoe kan ik weggkomen uit deze duizelingwekkende draaikolk? Het proces is op 19 december afgesloten, maar de uitspraak is voor mij nooit een doel op zich geweest, en zeker nu we het gevoel hebben dat zij ons geen recht heeft gedaan. Natuurlijk is het tijd voor een nieuw hoofdstuk, maar het feit dat deze familie-aangelegenheid een publieke zaak is geworden zal zijn onuitwisbare sporen achterlaten en ons voor altijd brandmerken.

Het is vooral het verhaal van vier jaar strijd tegen de bierkaai om de omvang en de alledaagsheid van chemische onderwerping aan de kaak te stellen; van deze *modus operandi*, deze volmaakte misdaad; een strijd om de complexiteit van de taak ten opzichte van deze plaag te doorgronden en te ontwarren, en om met mijn stichting M'endors pas (Breng me niet in slaap)

concreet op te treden voor alle andere, aan hun lot overgelaten slachtoffers. Voor de slachtoffers die erkend zijn, en voor de slachtoffers die niet erkend zijn en die nooit erkend zullen worden.

Tijdens zijn getuigenverklaring op maandagmiddag 18 november 2024 vertelde mijn oudste broer David de rechtbank dat ieder lid van onze familie zich precies herinnerde wat hij/zij deed of waar hij/zij was op 2 november 2020, toen onze moeder eerst mijn man, en vervolgens ons, haar drie kinderen, had gebeld om te vertellen wat ze zojuist had vernomen en wij kennisnamen van Dominiques arrestatie en waarvan hij werd beschuldigd.

De dag waarop ons leven honderdtachtig graden kantelde en in een gapende leegte stortte.

Die dag vergezelde mijn moeder – maar dat wisten we nog niet – haar echtgenoot naar het politiebureau van Carpentras. Twee maanden eerder, rond half september, was hij erop betrapt dat hij in een supermarkt onder de rokken van meerdere vrouwen filmde. Hij had haar de feiten gedeeltelijk opgebiecht, zij had hem vergeven, hem gevraagd zijn excuses aan te

bieden en in therapie te gaan bij een psycholoog. Bij zijn aanhouding had hij als verdediging aangevoerd dat het om een simpele nieuwsgierigheid van voorbijgaande aard ging, om een onbedwingbare fantasie, en dat het, voerde hij aan, de eerste keer was omdat hij zijn vrouw miste die op bezoek was bij haar kleinkinderen in Île-de-France.

Maar het door de politie verrichte onderzoek, waarbij zijn computerbestanden evenals zijn fotoapparatuur en zijn simkaarten in beslag waren genomen, had gruwelijke zaken aan het licht gebracht: fotobestanden, video's, afspraken op de site Coco.gg, gesprekken met mannen die hij bij hem thuis 'uitnodigde', een lijst met contacten die hij geprobeerd had te wissen, de modus operandi voor verkrachting door chemische onderwerping, en de tekst voor de rubriek 'Kleine advertenties': 'Zoek perverse medeplichtige om beurtelings bij mij thuis misbruik te maken van mijn door mij in slaap gebrachte vrouw'.

Daarna werd Dominique vervolgd voor verkrachtingen met verzwarende omstandigheden en toediening van schadelijke substanties aan zijn echtgenote en dat was waarover de politie met onze moeder wilde praten, met als gevolg haar shock, totale verbijstering, haar hellevaart, die ook de onze werd.

Na deze noodlottige datum kwamen mijn moeder, mijn twee broers, mijn schoonzussen en ik elke dag

nieuwe, volslagen buitenissige feiten te weten: foto's die hij van Céline en Aurore, zijn schoondochters, had genomen in de badkamer bij hen thuis en in het huis te Mazan, de schunnige commentaren, de ondertitels bij deze stiekem genomen foto's; de opnames die hij van mij had gemaakt, terwijl ik buiten bewustzijn en gedrogeerd was, naakt op een onderbroek na die niet van mij was, aan de verbeelding overlatend wat hij buiten mijn weten had kunnen doen; de verhalen die zijn kleinkinderen nu durfden te vertellen en hun traumatische herinneringen die het ergste deden vrezen van deze man met twee gezichten. Een maatschappelijk aangepast gezicht dat hij ons toonde en het andere, dat heel wat luguberder en angstaanjagender was, en dat hij welbewust gecamoufleerd en diep weggestopt had gehouden.

Zonder uitzondering is ieder lid van ons gezin verminkt en verpletterd door het gewicht van het verdriet.

Zonder uitzondering heeft ieder lid van ons gezin een lange weg van introspectie en herstel moeten inslaan.

Zonder uitzondering heeft ieder lid gevreesd gek te worden, ziek te worden, gevreesd voor een echtscheiding met alle catastrofale gevolgen voor de kinderen, gevreesd dat hij of zij niet meer zou kunnen werken,

niet meer zijn of haar kinderen zou kunnen opvoeden, niet langer deel kon blijven nemen aan een gewoon sociaal leven.

Wie is die man die we dachten te kennen en op wie we blind vertrouwden?

Hoe heeft hij ons dit kunnen aandoen?

Wat is de waarde van onze herinneringen en die momenten met hem die ons zo dierbaar waren?

Wat is dat volstrekt achterbakse middel waarvan hij zich bediende en waarvan wij – evenals iedereen destijds – dachten dat het voornamelijk gebruikt werd door mensen met louche bedoelingen in het uitgaansleven, zoals nachtclubs, festivals en bars? Hoe heeft hij dat zijn eigen gezin kunnen aandoen gedurende bijna tien jaar en nog veel langer als men het hele spectrum van zijn misdadige loopbaan in beschouwing neemt en die, dat weet men nu, veel eerder is begonnen?

Wie van ons wist destijds wat chemische onderwerping was?

Ieder van ons heeft op zijn of haar manier blijk gegeven van zijn/haar verdriet of ontredde ring, ieder van ons heeft zich in een vorm van stilzwijgen gehuld of zich op zijn/haar manier en volgens zijn/haar inzicht, zijn/haar wensen gewijd aan een verbeteren, maar tot

mislukken gedoemde strijd om de waarheid boven tafel te krijgen.

Ik heb onmiddellijk deze dringende noodzaak om te schrijven gevoeld.

Om dag na dag te vertellen wat wij achter de schermen meemaakten, wat ik in het diepst van mijn gedachten voelde. Om een soort dagboek bij te houden van deze vreselijke ramp in een poging me staande te houden en te begrijpen wat ons overkwam.

Het schrijven werd al snel een soort dagelijkse therapie, die ik overigens nog steeds toepas, voor mij en voor mij alleen. Deze intellectuele, emotioneel veel-eisende opgave noopte mij isolement, stilte en rust te zoeken. Al schrijvend begreep ik dat het een boek werd en dat dat boek, *Ik zal hem nooit meer papa noemen*, mijn eerste wapenfeit zou zijn in een genadeloze strijd waaraan ik me met hart en ziel ging wijden, in een geschiedenis waarvan het einde nog lang niet in zicht is.

Het boek kwam uit op 6 april 2022, na maanden van afzondering, onderzoek en schrijven, maar te allen tijde begeleid door mijn uitgever. In de weken die voorafgingen aan de dag waarop het boek in de winkels zou liggen, vreesde ik die dag en de ontvangst van het boek. Ik besepte dat ik vrijwillig een sprong in het diepe had gedaan en dat die hoe dan ook zijn

weerslagen zou hebben waarvan ik de gevolgen nog niet kon meten.

Enkele dagen na de verschijning kreeg ik via de sociale media tientallen reacties, stuk voor stuk getuigenissen die me hevig aangrepen en me deden begrijpen dat ik intuïtief het juiste had gedaan.

Het boek was een eerste stap, een symbolische, krachtige, nuttige, maar niet afdoende daad. Ons familieverhaal moest verteld worden, maar vooral ergens toe dienen. En zo ontstond enkele maanden later de stichting M'endors pas.

Met alle leden van de stichting hebben we de alarmbel geluid en zo vlak voor het proces mensen alert gemaakt op de verwoestende gevolgen van chemische onderwerping, en op de enorme plaats die ze inneemt in familiale en seksuele gewelddadigheden en verkrachtingen. We kunnen het niet vaak genoeg herhalen: het geval Mazan staat niet op zichzelf maar representeert een feit dat een veel groter deel van de samenleving betreft en een modus operandi die vaker wordt toegepast dan men denkt.

Tussen juni en augustus 2024 heb ik een niet gepubliceerd voorwoord* geschreven bij mijn boek *Ik zal hem nooit meer papa noemen*. Als een nieuw hoofdstuk bij het boek dat eindigde op 28 november 2021; als het ware om de balans op te maken van de afgelopen twee jaar en wat mijn diepste gevoelens waren voor de opening van het proces, op 2 september 2024.

Het is een spiegel die ik voorhoud op een heel speciaal moment, toen we geen idee hadden van wat we konden verwachten: van het oog in oog staan met Dominique en de medeaangeklaagden, van wat het hof, de advocaten van de verdediging, onze advocaten te zeggen hadden, van wat we diep vanbinnen hoopten en wensten zonder er zeker van te zijn dat we er ongedeerd uit zouden komen. We hadden geen idee van de enorme steun, de nationale en internationale beweging die op gang kwam. Mijn twee broers

* Dat voorwoord is wel gepubliceerd in de Nederlandse vertaling (noot van de vertaler).